

кажа: за твоята вѣрностъ само ще се каешъ единъ день!

Велина. (на смѣхъ) Който е доволенъ отъ нѣщо, никога нѣма да се кае, че е билъ доволенъ

Слава. Види се, че не знаешъ силата на непозволеното.

Велина. (на присмѣхъ) Кога ще ти дойде ума, мари Славо!

Слава. (самодоволно). Знаешъ какво ми напомня това, що ти казахъ?

Велина. Какво?

Слава. Единъ изпратилъ жена си на курортъ и като останалъ самъ, на всѣка познатата разправялъ, че е сламенъ вдовецъ. Нѣкоя по-дяволита, като му разбирала намѣренията, отвърщала: разбирамъ те — но нѣма полза. А сламения отвърщалъ: азъ искамъ само да знаете.

(Дветъ се засмиватъ)

III

(Влиза Галина).

Галина. (Много весела). А, Слава ме изпреварила!

Слава. А кой изпревари — той натовари.

Галина. (Като стиска ржката на Велина). Е, хайде честито! Господъ добро на всички. Че вие като имате сто — и ние може да имаме баримъ едничко.

Велина. Благодаря ти, благодаря ти, Галино.

Галина. Само една молба имамъ.

Велина. Слава ми я каза.

Галина. Обещавашъ нали?